

**ВЕЧНЕ ПЕСМЕ ВЕЧНОМ ЗАВИЧАЈУ И ЗА ВЕЧНОСТ
АУТОРА СВЕТОЗАРА ТАЛИЋА
Светозар Талић, *Мој завичај*, Бањалука 2018, 30**

Стара је истина да се прихвата и заволи у песничком делу реч која светли као пролетно јутро у завичају.

Светозаров рукопис о свом завичају одликује једноставност и јасност израза, пуне душе, још пунијег срца. Његова свака песничка реч у стилу буди у читаоцу радозналцу и завичајцу искру разумевања и интересовања.

Са високим нивоом осећајности песнички мислилац Светозар Талић је опевао и одсањао свој завичај са више Пискавица, Горњом и Доњом, и родно легло са гнездом Јаругу.

Трагајући за завичајним великанима, Светозару је био узор великан над великанима Рус Николај Фјодоров. Овај руски православни филозоф о свом завичају је писао да град не доноси чистоћу, а да је завичајно село чистота и духовно здравље. Светозар као да пева кад каже негде прочитано: "Чудесне природне чаролије села не припадају пренасељеним бучним градовима већ крајевима богатим љепотама", каквом он види завичајну Пискавицу.

Светозар је онакав завичајац, како је својевремено Тоде Чолак писао да Десанка Максимовић никад није рекла "мој град" већ "моје село". Тако и Стева Раичковић и многи други, знани и незнани, са завичајем и без сеоског завичаја.

Слично њима је Светозар Талић, сав окренут свету природе, лишћу и травама, цвету природе, рекама, потоцима, шумама, брдима, њиховим људима, својим ближњим и даљњим комшијама. Он осећа спокојство у загрљају чисте природе, чистоте села и завичајног ваздуха.

Када Светозар мисли и пише о свом ужем завичају, засеоку Јаруга, он у песми "Завичај" каже: "Завичај Јаруга / мени није драг и мио".

Давно је то било кад је турска владавина била, кад је завичају мом такав назив одредила.

Светозар хвали што се његово родно место Јаруга зове и поетски објашњава да је та ријеч туђица, која нама значи стрмушна дубина и дубока рупа, која нас брани и одбрањује.

Песникове песме и поеме завичајнице јачају у нама исконску љубав према родном крају, оне зову у завичај. У завичају се из љубави и са птицама разговара и благосиљају се шуме и воде, каже песник свих завичаја Добрица Ерић. Светозар својим завичајем успева лако и уверљиво да преточи дарове природе

и човечност и завичајност драге му Пискавице у поезију у којој ће верни читаоци са радошћу да постану њени завичајни читаоци, причаоци и препричаваоци као апостоли Светозаровога завичаја.

Завичајне песме и елегичне поеме носе неизмерне осећаје Светозарове према брату Милораду, а поема о нашем генералу Талићу је само једна песма о јунаштву нашег времена и нашег народа, која тече кроз историју од када је нас и од када је вечна Пискавица.

Ове песме Светозара Талића су вечни споменик, испеван за све радозналце, читаоце и библиотеке где се стварају нови песници за нове завичаје.